

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Obec Adršpach**, se sídlem Horní Adršpach 128, Horní Adršpach, zastoupena JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem se sídlem Tyršova 64, Náchod, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2010, č. j. 5615/550/09-Hr, 99082/ENV/09, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2014, č. j. 8 A 89/2010 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ve dnech 1. 5. 2009 – 3. 5. 2009 vyhradila starostka obce Adršpach místa pro parkování motorových vozidel návštěvníků turistického okruhu na území Chráněné krajinné oblasti (dále jen „CHKO“) Broumovsko na pozemkové parcele č. 517/21 v k. ú. Dolní Adršpach vedené v katastru nemovitostí jako trvalý travní porost. Starostka tím chtěla odvrátit dopravní problém, který v oblasti nastal v důsledku extrémního náporu návštěvníků skal ve stejném období v roce 2008. Sama byla vyhrazení pozemku přítomna, po celou dobu spolupracovala s Policií ČR a s pracovníky Technických služeb Adršpach, kteří vybírali parkovné ve výši 70,- Kč.

[2] Správa CHKO v rozhodnutí č.j. 02293/BR/2009/AOPK ze dne 30. 10. 2009 uložila obci Adršpach na základě § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), pokutu ve výši 50.000,- Kč za protiprávní jednání, kterého se obec dopustila tím, že ve zvláště chráněném území vykonávala činnost, pro kterou je požadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. Toto jednání mělo za následek porušení základní ochranné podmínky chráněné krajinné oblasti stanovené v § 26 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, který zakazuje vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly a obytnými přívěsy mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítala, že protiprávního jednání dle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny se dopustí ten, kdo vykonává činnost zakázanou nebo činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody. Přitom v zákoně není sousloví „vykonávat činnost“ vysvětleno. Zákon nedefinuje ani vyhrazení místa pro parkování motorových vozidel jako činnost zakázanou. Činnosti zakázané ustanovením § 26 odst. 1 písm. c), tedy vjíždění a setrvávání s motorovými vozidly mimo silnice a místní komunikace, ona sama nevykonávala.

[4] Ministerstvo životního prostředí odvolání rozhodnutím ze dne 5. 2. 2010, č. j. 5615/550/09-Hr,99082/ENV/09 zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo. V odůvodnění konstatovalo, že činnost, jejíž vykonávání je zakázáno, je definována v § 26 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Bez zásahu žalobkyně by přitom tato činnost nemohla být ostatními osobami v podstatě z jejich pohledu legálně vykonávána. Žalobkyně tuto činnost organizovala a umožňovala na svém pozemku. Za protiprávní jednání jí byla uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč, tedy 2,5 % z částky, kterou bylo možné za porušení příslušného ustanovení uložit. Správní orgán totiž zohlednil její aktivní přístup při jednání ohledně dalšího postupu řešení zvýšené návštěvnosti a skutečnost, že protiprávním jednáním reagovala na mimořádnou situaci způsobenou vlivem náporu návštěvníků. Přitěžující okolností pak bylo, že žalobkyně věděla, že k vjíždění a setrvávání mimo místa vyhrazená správou CHKO je nutný souhlas Správy CHKO, přesto tento souhlas nezískala. Nápor návštěvníků v daných dnech byl navíc díky zkušenostem z předchozích let předvídatelný, čili jej bylo možné řešit s dostatečným předstihem.

[5] Proti rozhodnutí ministerstva podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze. Považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť se zakázaného jednání kladeného jí za vinu, tedy vjíždění a setrvávání s motorovými vozidly mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, nedopustila. Ve skutečnosti pouze vyhradila místa pro parkování motorových vozidel jiným osobám. Takové jednání však zákon nezakazuje, a jestliže platí ústavní zásada, že každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR), nelze žalobkyni za toto jednání trestat.

II. Posouzení věci městským soudem

[6] Městský soud v Praze žalobě vyhověl. Rozsudkem ze dne 24. 11. 2014, č. j. 8 A 89/2010 – 22 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V odůvodnění uvedl, že mezi účastníky není sporu o tom, že jednání žalobkyně, za které jí byla uložena pokuta, spočívalo ve vyhrazení parkovacích míst na území CHKO mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, aniž by k tomu dal orgán ochrany přírody souhlas. V důsledku toho byla vyhrazená parcela využívána ve dnech 1. 5. 2009 až 3. 5. 2009 návštěvníky CHKO k parkování jejich motorových vozidel.

[7] Spornou otázkou je, zda lze popsané jednání kvalifikovat jako správní delikt dle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny. Veškerá činnost veřejné správy je vázána zásadou zákonnosti. Jejím vyjádřením v oblasti trestání je zásada *nullum crimen, nulla poena sine lege*. Z této zásady pramení požadavek na určité, jasné a přesné vyjádření skutkových podstat deliktů a zákaz analogie v neprospěch odpovědné osoby; není tak zejména přípustné rozšiřování podmínek odpovědnosti za správní delikty nad rámec stanovený příslušnými zákony. Žalobkyně sama činnost zakázanou v § 26 odst. 1 písm. c) nevyvíjela, pouze ji umožnila a fakticky vyvolala. Zákon o ochraně přírody a krajiny ani jiný na danou věc použitelný právní předpis však neupravuje institut účastenství na správním deliktu. Žalobní námitka spočívající v tom, že se žalobkyně nedopustila správního deliktu, za nějž byla potrestána, je tedy důvodná.

III. Kasační stížnost

[8] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku kasační stížnost, jíž žádá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Nesouhlasí se závěrem, že bez zákonného podkladu rozšířil svým rozhodnutím odpovědnost za správní delikt na osobu, která ho organizovala či umožnila.

[9] Má za to, že předpokladem pro uložení sankce právnické osobě je skutečnost, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností právnické osoby, nebo tehdy, jestliže tento důvod vznikl při činnosti právnické osoby jednáním nebo opominutím osob, které právnická osoba k této činnosti použila, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2008, sp. zn. 9 As 50/2008. V daném případě uvedené předpoklady nastaly – bylo prokázáno jednání žalobkyně, následek i příčinná souvislost mezi nimi.

[10] Žalobkyně aktivně jednala prostřednictvím starostky a dále prostřednictvím Technických služeb Adršpach, s. r. o., zřízených žalobkyní, které parkování na místě organizovaly a vybíraly za něj poplatek. Následek deliktu spočívá v přítomnosti vozidel v CHKO mimo komunikace a místa vyhrazená, aniž byl pro ně vydán souhlas či výjimka ze zákazu. Přítomnost vozidel na místech k tomu určených byla přímo vyvolána jednáním žalobkyně. Pokud by obec místo k parkování nevyhradila, k hromadnému parkování vozidel by na uvedeném pozemku nedošlo. Obec měla k dispozici prostředky, jak parkování zabránit, o čemž svědčí spolupráce s Policií v ČR v inkriminovanou dobu. Je tedy dána příčinná souvislost mezi jednáním žalobkyně a škodlivým následkem.

[11] V souvislosti s tvrzením soudu, že žádný pro věc relevantní právní předpis neupravuje institut účastenství na správním deliktu, poukazuje žalovaný na judikaturu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. 1 As 86/2011 či

Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 1999, sp. zn. 6 A 234/96, která v případě obdobných skutkových podstat dle zákona o ochraně přírody a krajiny připouští sankční odpovědnost jak vykonavatele, tak i zadavatele prací, tedy osoby, která měla na provedení prací zájem, organizovala je atd., byť je sama fyzicky neprováděla. V podobném postavení jako zadavatel či objednatel prací se přitom nacházela i žalobkyně, která měla zájem na uspořádaném umístění vozidel, měla z tohoto zaparkování finanční prospěch, organizovala ho a aktivně se ho účastnila.

[12] Žalobkyně je za spáchání deliktu odpovědná. Pohnutky, které ji k protiprávnímu jednání vedly, zohlednil žalovaný ve správním rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se nápor návštěvníků každoročně ve stejných dnech opakoval, žalobkyni nic nebránilo řešit věc v dostatečném předstihu prostřednictvím žádosti o výjimku.

IV. Vyjádření žalobkyně

[13] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že jejím jednáním k porušení zákona nedošlo ani dojít nemohlo. Základní zásady správního řízení trestního *nullum crimen, nulla poena sine lege* jsou v právním státě nedotknutelné. Správní orgán je nemůže z vlastní vůle překračovat. Samotné vymezení prostoru, jež žalobkyně učinila, není právními normami označeno za správní delikt. Naopak činnosti uvedené v § 26 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny se žalobkyně nedopustila. Nelze souhlasit se spekulativním závěrem žalovaného, že bez jednání žalobkyně by ke vzniku nelegálních parkovacích ploch nedošlo.

[14] Osoby, které vozidlo zaparkovaly na místech, na kterých to bylo ze zákona zakázáno, se dopustily protiprávního jednání. Rozšíření odpovědnosti na osobu žalobkyně by bylo v rozporu s výše uvedenými zásadami. Spoluúčast na správním deliktu je z hlediska zákona nepostižitelná. Judikatura, na níž žalovaný poukazuje, reaguje na jiné skutkové a právní otázky.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatelovy kasační námitky směřují k otázce odpovědnosti za správní delikt. Nesouhlasí se závěrem městského soudu, že odpovědnost byla bez zákonného podkladu nesprávně rozšířena na žalobkyni. Naopak tvrdí, že všechny předpoklady pro uložení sankce byly splněny (jednání, následek i příčinná souvislost mezi nimi). Naplnění skutkové podstaty deliktu ze strany žalobkyně potom dovozuje z judikatury, dle níž může být odpovědný jak zadavatel, tak i objednatel prací.

[18] Žalobkyni byla uložena pokuta na základě § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, dle něhož „*orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2.000.000,- Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.*“. Zakázaná činnost, které se žalobkyně měla dle stěžovatele dopustit, je definována v § 26 odst. 1 písm. c) téhož zákona jako zákaz „*vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly a obytnými přívěsy mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody...*“ (podtržení v tomto odstavci doplněno soudem).

[19] Mezi stranami není činěn sporným skutkový stav, tedy způsob, jakým k tvrzenému porušení výše vymezené skutkové podstaty správního deliktu došlo. Návštěvníci CHKO byli po příjezdu do obce Adršpach navigováni na parkoviště vytvořené žalobkyní provizorně na pozemcích v jejím vlastnictví. Takto vjížděli a setrávali se svými motorovými vozidly mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody.

[20] Žalobkyně u městského soudu uspěla se svou argumentací, že nevykonávala žádnou ze zakázaných činností, za něž jí mohla být uložena pokuta. Dopustila se toliko vyhrazení místa k parkování, což zákonem zakázáno není.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl při posuzování této otázky ke stejnému závěru jako městský soud. Veškerá činnost veřejné správy je totiž vázána zásadou zákonnosti, což znamená, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví (čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny). V oblasti trestání to platí tím spíše, že tak dochází k citelným zásahům do základních práv a svobod osob. Nehraje přitom žádnou roli, zda je trestána osoba fyzická či právnická (v daném případě obec jako územně samosprávný celek s ústavně zaručenými právy na samosprávu a vlastnit majetek). Vyjádřením zásady zákonnosti v oblasti trestání je zásada *nullum crimen, nulla poena sine lege* (není zločinu ani trestu bez zákona), jež je výslovně zakotvena v trestním právu (§ 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod), avšak jakožto zásadu vyvěrající ze samé podstaty právního státu ji je třeba podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu (např. nález sp. zn. III. ÚS 611/01 ze dne 13. 6. 2002) cítit i při správním trestání. Z této zásady pak vyplývá mimo jiné požadavek na určité, jasné a přesné vyjádření skutkových podstat deliktů a zákaz analogie v neprospěch odpovědné osoby; není tak přípustné zejména rozšiřování podmínek odpovědnosti za správní delikty nad rámec stanovený příslušnými zákony (srov. Hendrych a kol. *Správní právo: Obecná část*. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 418-419).

[22] Požadavek na určitost definování skutkové podstaty zdůraznil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 – 96: „*Definování skutkové podstaty musí být dostatečně určité, konkrétní a jednoznačné, neboť jen tak bude odpovídat ústavní kautele vyjádřené explicitně pro trestné činy v čl. 39 Listiny základních práv a svobod a v čl. 7 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách ve znění protokolů č. 3, 5*

a 8 (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), již však v zásadě není důvodu nepoužít i na správní delikty. Správně a soudně postihované veřejnoprávní delikty totiž sice od sebe odlišuje jejich různá společenská nebezpečnost, míra tvrdosti postihu, jenž za ně brozí, a nezřídka též kvalifikovanost subjektivního vztahu pachatele deliktu k naplnění znaků skutkové podstaty ...Aby postih za správní delikt odpovídal požadavku předvídatelnosti právní regulace a umožnil každému předem „volit“ mezi jednáním v souladu se zákonem (za které nebude postižen) a jednáním v rozporu se zákonem, za něž mu brozí postih veřejnoprávní sankcí, musí mít dostatečnou možnost předem rozpoznat, jaké jednání je zákonem či judikaturou považováno za zákonné a jaké za protiprávní.“

[23] Imperativ na přesné vymezení skutkové podstaty trestného činu klade i Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Ve svém rozsudku ze dne 21. 1. 2003 ve věci Veeber proti Estonsku judikoval, že „požadavkům čl. 7 Úmluvy odpovídá jen takové vnitrostátní zakotvení trestnosti určitého činu, na základě něhož jednotlivec může vědět ze znění relevantních ustanovení, a je-li to třeba za pomoci soudního výkladu, za jaké jednání a opominutí bude trestně odpovědný.“ (podobně i rozsudky téhož soudu např. ve věci Cantoni proti Francii z 15. 12. 1996 či Coeme a další proti Belgii z 22. 6. 2000).

[24] Skutkovou podstatou deliktu, za nějž byla žalobkyně pokutována, je dle § 88 odst. 2 písm. n): „vykonávání činnosti, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.“ Tuto činnost vymezuje zákon v § 26 odst. 1 písm. c) slovy: „je zakázáno vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly...“ Přitom je prokázáno, že žalobkyně, resp. osoby jejím jménem jednající, na dané území s motorovými vozidly nevjížděly ani na něm nesetrvávaly. V tomto bodě je třeba přisvědčit argumentaci městského soudu, že nelze odhlédnout od výše předestřených zásad správního trestání a rozšiřovat odpovědnost za správní delikt na osoby, které jej zorganizovaly či umožnily, pokud se pro to v právní úpravě nenachází žádný podklad.

[25] Nejvyšší správní soud přitom rozumí argumentaci žalovaného, který zdůrazňuje skutečnost, že právě to, co v dané věci učinila žalobkyně (tedy vymezení místa pro parkování), vedlo k naplnění skutkové podstaty deliktu. Žalovaný poukázal na příčinu (vymezení parkovacích míst), následek (motorová vozidla zaparkovaná na území CHKO mimo místa k tomu určená) a odůvodnil i příčinnou souvislost mezi jednáním a následkem. Aby však bylo možné žalobkyni za takové jednání postihnout, bylo by zapotřebí využít některého z institutů trestního práva jako je účastenství, resp. organizátorství. Neexistuje totiž žádný kodex správního trestání, který by tyto instituty pro danou oblast zakotvoval. Zároveň však platí zákaz použití analogie k tíži pachatele (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2006, č. j. 11 Ca 227/2005 - 52). Nejvyšší správní soud má za to, že právě rozšíření odpovědnosti na žalobkyni by bylo nepřipustným použitím analogie, resp. nepřipustným rozšiřujícím výkladem.

[26] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že si je vědom skutečnosti, že za určitých okolností mohou být analogie či extenzivní výklad v neprospěch pachatele využity i při správním trestání. Avšak je nutné, aby bylo takové použití dostatečně předvídatelné (srov. Kmec a kol. *Evropská úmluva o lidských právech*. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 845). Tuto úroveň předvídatelnosti dovodil ESLP např. za situace, kdy analogii, resp. rozšíření využívající rozhodnutí soudu pokračovalo takovým výkladem ve zřetelném

vývoji judikatury (srov. rozsudek ESLP ze dne 22. 11. 1996 ve věci C. R. a S. W. proti Spojenému království).

[27] Použití analogie z trestního práva, resp. rozšíření správněprávní odpovědnosti na žalobkyni, by však v daném případě tento požadavek na předvídatelnost nenaplnilo. Žalovaný v tomto směru sice poukazuje na judikaturu vrchního a Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí 9 As 50/2008, 1 As 86/2011 a 6 A 234/96), která však není pro daný případ zcela přílehavá a nelze na jejím základě přesvědčivě odůvodnit korektnost dovození odpovědnosti žalobkyně.

[28] Vrchní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 1. 1999, č. j. 6 A 234/96 – 35 posuzoval situaci, kdy byl několika podnikatelskými subjekty na základě smlouvy o dílo s obcí jako objednatelem proveden ořez dřevin. Dovodil, že *„odpovědnost zadavatele prací vyloučit nelze“, „zejména pokud byla činnost prováděna podle požadavků zadavatele, za metodického dohledu jeho pracovníků a při předávání nebyly ze strany zadavatele vzneseny jakékoliv připomínky.“* Odpovědnost zadavatele je zde odvozována z existence právního vztahu mezi ním a zhotovitelem, kterým zadavatel smluvně stanovil vykonavateli prací konkrétní povinnosti. Tímto si fakticky objednal provedení zakázaného jednání, které poté zhotovitel podle jeho pokynů a pod jeho kontrolou provedl. V nyní posuzované věci je vztah mezi žalobkyní a parkujícími lidmi odlišný. Ač jistý právní vztah mezi obcí a parkujícími návštěvníky existoval, obec si návštěvníky k parkování neobjednala. Ti naopak přijížděli nezávisle, o své vlastní vůli. Rozhodnutí vrchního soudu rovněž nezakotvuje odpovědnost zadavatele nijak absolutně, pouze konstatuje, že ji nelze vyloučit a je tedy třeba v konkrétních případech zkoumat, zda nebyla naplněna. Městský soud tomuto požadavku v nyní projednávané věci dostal – zkoumal, zda byla odpovědnost za delikt ze strany žalobkyně naplněna a dospěl k závěru, že nikoliv.

[29] Obdobně je vystavěna argumentace i v dalším stěžovatelem uváděném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011 – 50. V této věci šlo o posouzení, zda je za zásah do biotopu bez potřebné výjimky od orgánu ochrany přírody a krajiny odpovědný investor (zadavatel) či realizátor stavebních prací (opět zde tedy figuruje provedení zakázaného jednání „na objednávku“ a kontrola realizátora ze strany objednatele). Nejvyšší správní soud zde připouští odpovědnost investora, resp. zadavatele za určitých okolností, avšak v daném případě ji nedovozuje.

[30] Otázkou řešenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008 - 7 je poté rovněž odpovědnost zadavatele prací. Jde o práce (kácení dřevin), které sice fakticky provedla společnost najatá zadavatelem, avšak na jeho pokyn a po jím provedeném označení stromů určených k pokácení. Soud dovodil, že za takových okolností je za správní delikt odpovědný zadavatel. Tento případ se však od nyní projednávané věci rovněž odlišuje povahou právního vztahu mezi zadavatelem a realizátorem a také skutkovými okolnostmi. Stěžovatel toto rozhodnutí zmínil v rámci odvození odpovědnosti žalobkyně prostřednictvím rozboru jejího jednání, následku tohoto jednání a příčinné souvislosti mezi nimi. Nejvyšší správní soud skutečně v rozhodnutí z března 2009 takový rozbor provedl a dospěl k závěru, že odpovědný je zadavatel prací, avšak teprve poté, co v odůvodnění přesvědčivě zdůvodnil, že i na něj se může vztahovat odpovědnost za vytýkaný správní delikt. Z hlediska nyní projednávaného

případu, kdy soud dovodil, že rozšíření odpovědnosti za daný správní delikt na osobu žalobkyně je nepřipustné, je irrelevantní zkoumat, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty tohoto deliktu.

[31] Nejvyšší správní soud tedy v souladu s výše uvedenou judikaturou a literaturou dospěl k závěru, že se žalobkyně správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny nedopustila. V rámci zachování základních zásad správního trestání nelze její odpovědnost dovodit ani ze skutečnosti, že vyhradila místo k parkování na svém pozemku, čímž fakticky umožnila ostatním osobám naplnit skutkovou podstatu vytýkaného deliktu. Takový postup by byl v rozporu jak s judikaturou ESLP, tak i s judikaturou vnitrostátních soudů.

[32] Odpovědnost za náležitou úpravu právních vztahů spadajících do jeho působnosti nese Ministerstvo životního prostředí, jehož kasační stížnost je tímto rozhodnutím zamítána. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za důležité upozornit, že současná úprava institutu odpovědnosti za tzv. jiné správní delikty v zákoně o ochraně přírody a krajiny přináší v praxi mnoho nejasností, jejichž konkrétním projevem je například nyní posuzovaný případ, kdy nelze legálním způsobem dovodit odpovědnost toho, kdo za vzniklou situaci v podstatě odpovědný je. Nejvyšší správní soud tak vycházející z právní úpravy a základních zásad správního práva nemohl dospět k jinému výsledku, než kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

[33] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalobkyni pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu